భాగ్యవతి

అసలు దరిశనమ్మ అంటే ఎవరో తెల్సా?

దండకారణ్యంలోనూ, దాని మధ్యలో ఉండే లోయల్లోనూ వెన్నెల రాత్రుళ్ళలో మాత్రమే కల తిరుగుతూ ఎవ్వరికీ ఎప్పటికీ దర్శనం ఇవ్వని వాళ్ళ దేవత. ఒక శక్తి.

అలాంటి ఆ ఆదిశక్తి అప్పుడప్పుడూ కొండోళ్ళ భాగ్యవతి మీద పూను తుంది. శక్తి అలా పూనినప్పుడు తెరిచిన రెప్ప మరి ముయ్యకుండా ఉండి పోతుంది భాగ్యవతి. ఆమె చూపుని బట్టి, ఆ గుడ్లు తేలెయ్యడాన్ని బట్టి వెంటనే అర్థం చేసుకునే అక్కడి జనం వెంటనే గుగ్గిలం పొగేసి పూజలు మొదలెడ్తారు.

పదహారేళ్ళ భాగ్యవతి పొడుగు, నలుపు. పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో నవ్వుతా చూస్తుంది తప్ప మాట్లాడదు. ఎప్పుడైనా నోరు విప్పితే ఒరియా కలిసిన తెలుగు ముక్కలు రెండు అంతే. చిమిడిపల్లి రైల్వేస్టేషన్లో పాయింట్‌మెన్‌గా పని చేస్తున్న బొజ్జన్న అనే ఏభై అయిదేళ్ళ వాళ్ళ మాయ్య ఇంట్లో ఉంటుంది భాగ్యవతి. రైల్వేక్వార్టర్స్‌కి బాగా దూరంగా ఉండే చిమిడిపల్లి ఊళ్ళోకి ఎప్పుడైనా వెళితే ఎదురైన వాళ్ళు వాళ్ళ పాకల్లోకి తీసుకెళ్ళి ఇంట్లో ఏముంటే అది పెడతారు.

వాటిని తింటా ఆ ప్రాంతంలో పెరిగే పనసచెట్ల వెనక చందమామలాగ నవ్వుతుంది. కాస్సేపయ్యేకా నవ్వుతానే వెళ్ళిపోతుంది.

భాగ్యవతి వయసు పద్దెనిమిదేళ్ళు దాటింది.

ఆ వూరిలో కుర్రోళ్ళుగాని ఆ కొండల మధ్య వుండే తతిమా వూళ్ళవాళ్ళుగానీ భాగ్యవతిని పెళ్ళి చేసుకోడానికి ముందుకు రావడం లేదు సరిగదా భయపడ్తూ "మహాపాపం. అసలమ్మోరికి పెళ్ళేంటి... ఆ దేవతకి పెళ్ళేంటి?'' అంటున్నారు.

*

ఒంటి మీద చెయ్యేస్తే డాగు పడిపోద్దా అన్నంత తెల్లగా లేతగా నవనవలాడతా వుండే అతని పేరు సుభాష్. సూర్యోదయానికి ముందు విశాఖపట్నంలో అతనెక్కిన కిరండోలు పాసింజరు మల్లివీడూ, శృంగవరపు కోటా, బొడ్డవరా దాటి దండకారణ్యంలో కెళ్తుంది. కొండల్ని దొల్చిన గుహల్ని దాటుకుంటూ శివలింగపురం, త్తైడ స్టేషన్లు దాటేక కీకారణ్యంలో కొండల మధ్యున్న చిమిడిపల్లి స్టేషన్లో ఆగేసరికి పగలు పన్నిండయ్యింది.

ఆగిన రైలెళ్ళి పోయాకా చుట్టూ చూశాడు సుభాష్. చాలా చిన్న స్టేషనది. రైల్వే ట్రాక్‌కి ఎడంవేపు కొండలున్నాయి. కుడివేపు లోతుల్లో రైల్వేక్వార్టర్సు. అక్కడ్నించెక్కడికెళ్ళాలన్నా రైలుమార్గం తప్ప మరో దారి లేదు. ఎలాంటి శబ్ద కాలుష్యం, వాయు కాలుష్యం లేని ప్రాంతం. పుష్కలంగా పారుతున్నాయి నీళ్ళు, ఆగకుండా వీస్తున్నాయి కొండగాలులు. ఎదురొచ్చిన పన్నెండుమంది స్టాఫూ తనకి స్వాగతం చెప్పారు. "అరకులోయకి దగ్గర్లో ఉంటుందీ ఊరు అంటే కామోసనుకున్నాను ఇలాగుందేంటి?'' అన్నాడు సుభాష్.

"ఇలాగే ఉంటుంది గాబట్టి ఇలాగే ఉంది'' అన్నాడు డ్యూటీలో ఉన్న ఏఎస్సెమ్. అతని పేరు సలామ్.

"ఇక్కడ ఎంటర్‌టైన్‌మెంట్ కావాలంటే ఎలాగండీ?'' అడిగాడు సుభాష్.

"ఇక్కడేం వుండదు. రోజుకోసారి ఆగే పాసింజరో గూడ్సో పట్టుకుని ఎస్.కోటగానీ అరకుగానీ వెళ్ళాలి'' అన్నాడు మణికంఠన్ అనే తమిళ ఎస్సెమ్.

"ఇక్కడంతా ఫ్యామిలీస్‌తోనే ఉంటారా?'' అన్నాడు సుభాష్.

"మేమిక్కడ బేచిలర్స్‌గా ఉంటూ వండుకుంటున్నాం. మా భార్యాపిల్లలూ వైజాగ్‌లో'' అన్నాడు మణికంఠన్.

"ఎందుకలా?''

"పిల్లల ఎడ్యుకేషన్ కోసం... పైగా మగవాళ్ళం మనకంటే తప్పదు. ఆడాళ్ళు ఈ అడవుల్లో ఎలాగుండ గలరు పాపం. అన్నట్టు మీకు పెళ్ళయ్యిందా?'' అడిగాడు మణికంఠన్.

"లేదు గానీ.... ఈ అరణ్యంలో ఎలా ఉండగలుగుతున్నారండీ మీరంతా?'' చాలా ఇబ్బందిగా అన్నాడు సుభాష్.

27

అతని చుట్టూ మూగిన జనం మధ్యలో నవ్వు వినిపించింది. ఎవరా అని చూస్తే బొజ్జన్న నవ్వుతానే అన్నాడు "ఎక్కడో అరవదేశం నించొచ్చిన ఈ మేష్టారుగారుండగా మీరేంటీ బాబుగారూ భయపడ్తారూ" అని సుభాష్‌కి ధైర్యం చెప్పి తక్కిన టి.పీ.ల సాయంతో అతని సామానంతా మోసుకెళ్ళి సుభాష్ క్వార్టర్స్‌లో పెట్టాడు.

స్నానం చేసొచ్చిన సుభాష్ ముందు నిలబడ్డ బొజ్జన్న "అన్ని సామాన్లూ సదిరేశాం బాబూ. ఈ పెట్టె ఎక్కడ పెట్టాలో చెప్పండి" అంటా ఒక చెక్క పెట్టె చూపించాడు.

ఆ పెట్టె దగ్గరకెళ్ళి తలుపు తీస్తే హార్మోనియం వుంది లోపల. "దీన్ని ఈ హాల్లోనే పెట్టు" అంటుండగా లోపలికొచ్చిన ఒక మనిషి "సార్ నా పేరు పట్నాయక్. కింద నించి బియ్యం పప్పులూ ఉప్పులూ కూరలూ నారలూ తెచ్చి అమ్ముతుంటాను. మీకేమైనా కావాలేమో అని అడగడానికొచ్చాను. నా కేంటీన్ స్టేషను పక్కనే. పొద్దుటే ఒక టిఫినూ, రోజంతా టీ మీకిచ్చీగల్ను" అన్నాడు.

*

డ్యూటీలో జాయినయిన సుభాష్‌కి ఆ ఎనిమిది గంటలూ ఇట్టే గడిచిపోతుంది. ఆ తర్వాతే మొదలౌతుంది బెంగ. టిఫినూ టీలూ పట్నాయిక్ కేంటిన్లో పర్లేదుగానీ, భోజనం దగ్గర వచ్చి పడ్తుంది సమస్య. పట్నాయక్ పెట్టే ఒరియా భోజనంలో బంగాళాదుంపల కూర ఉప్పు కారం లేకుండా పసుపు వాసనేస్తుంది. ఇది కాదనుకుని బేచిలర్స్‌గా వుంటూ వండుకుంటున్న తక్కిన వాళ్ళలో చేరాడు. కానీ, ఒకరోజు ఆ అడివిలో పెరిగే చిన్న చిన్న ఈత చెట్ల మొదళ్ళు తవ్వితే వేళ్ళల్లో ఉండే తెల్లటి బొడ్డెం పురుగులు వేపుడు చేశారు వాళ్ళు. అది చూసిన తనకి వాంతొచ్చింది.

ఇక లాభం లేదని బొజ్జన్నని బతిమాలి ఎస్.కోట పంపించి స్టౌ, కిర్సనాయిలూ. అల్యూమినియం సామాన్లూ, పప్పులూ, బియ్యం, నెయ్యి, కూరలూ తెప్పించుకుని వంట చెయ్యడం మొదలెట్టాడు. కానీ, తనకి వంట రాదే. సాయం చెయ్యడానిగ్గానీ, పని చెయ్యడానికిగానీ అక్కడి గిరిజనులెవ్వరూ రారు. అతని అవస్థ చూసిన బొజ్జన్న వాళ్ళ భాగ్యవతిని తీసుకొచ్చి సుభాష్‌కి సాయంగా వుండమన్నాడు.

గది సరిగ్గా ఊడవడం లేదనీ పక్క సరిగ్గా సర్దడం లేదనీ విసుక్కుంటున్నాడు. వంట చేసేప్పుడు పప్పు చారులో గరిటె సరిగ్గా తిప్పడం లేదనీ, వంకాయవేపుడు మాడబెట్టిందనీ కసురుకుంటున్నాడు భాగ్యవతి మీద. అంతా వింటూ కూడా తన్ని కాదన్నట్టుగా నవ్వుతా తన కొచ్చిన పని తను చేసుకుంటా పోతుంది భాగ్యవతి. అక్కడ బాగా దొరికే దేశాలకోడి అనే ఒక రకం కోడిమాంసంతో వండి బలేగుంది రుచి అనిపించుకుంది సుభాష్‌తో.

*

పగలు పన్నెండు గంటల ప్రాంతంలో ఆగిన గూడ్సుబండిలో గార్డుగారు పేపరుచుట్ట ప్లాట్‌ఫారం మీద విసిరితే అంతా తలో పేజీ లాక్కుంటున్నారు. ఇంతలో అరకుసైడ్‌నించొచ్చి ఆగిన పుష్‌ట్రాలీలోంచి దిగిన రైల్వే ఉద్యోగి జీతాలిచ్చి వెళ్తుంటే "సార్ సబ్బులూ పేస్టులూ కొనుక్కోవాలి" అన్నాడు సుభాష్.

"ఇక్కడ్నించి రైలు పట్టాలమీద ఎడం పక్కకి నడుచుకుంటూ పన్నెండు కిలోమీటర్లెళ్ళితే త్యైడ అనే వూరు వస్తుంది. కుడి పక్క పదకుండు కిలోమీటర్లెళ్ళితే బొర్రా గ్రామం వస్తుంది, బయల్దేరండి" అన్నాడా రైల్వే ఎంప్లాయి.

"మీ ట్రాలీలో వస్తానండి ప్లీజ్" అన్నాడు సుభాష్.

కుదరదని కరాకండీగా చెప్పేస్తున్నాడతను.

చూస్తున్న భాగ్యవతి మనసు అదోలాగయిపోయింది. అతని దగ్గరకెళ్ళి"పదండి బాబుగారూ మీకు తోడొస్తాను?" అంది.

పట్టాల మీద ముందు భాగ్యవతి వెనకాల తను. అలా నడుచుకుంటూ బొర్రాస్టేషన్లోంచి వూరి జంక్షన్లో ఉన్న ఎస్టీడీబూత్ కెళ్ళి రెండు కాల్స్ మాటాడుకున్నాక కావాల్సిన సామాన్లు కొనుక్కున్నాక మరి పదమన్నాడు.

బొర్రా స్టేషన్ ఎడం పక్కన ఉన్న టన్నెల్లో కెళ్ళేసరికి కటిక చీకటి. ఆ చీకట్లో నడుస్తూ భయంగా భాగ్యవతి చెయ్యి పట్టుకున్నాడు. పట్టాల కింద నల్లటి చిన్న కంకర్రాళ్ళు. జాగ్రత్తగా అతన్ని నడిపిస్తూ ముందుకు తీసు కెళ్తుంది భాగ్యవతి.

అలా ఆ చీకట్లో చాలా దూరం నడిచారు.

టన్నెల్లోంచి బయటికొచ్చేసరికి ఆ అడివిలో చంద్రోదయమైంది. ఆ వేళ కార్తీక పౌర్ణమి. చలి గాలి వీస్తుంది. భాగ్యవతి కూడా తెచ్చుకున్న కంబళిని అతనిక్కూడా కప్పింది. ఒకే రగ్గు కప్పుకుని ఇద్దరూ నడుస్తున్నారు. ముందుకి ఇంకా ముందుకి నడుస్తూ టన్నెల్లోంచి బయటికొచ్చేసరికి వెండి వెన్నెల చంద్రుడు ఆ దండకారణ్యంలో కొత్తగా మెరుస్తున్నాడు.

*

ఎప్పుడూ పొడిపొడి ముక్కలు మాటాడే భాగ్యవతి ఇప్పుడు కథలు చెప్తుంది. ఒక్క సుభాష్ దగ్గర మాత్రమే. అదీ అతను ఒంటరిగా వున్నప్పుడే.

పొద్మా అనే నిండు గర్భిణి అడివిలోకి పుల్లలకోసం వెళ్తే వాటిని ఏరుకునేప్పుడు ప్రసవం అయ్యిందట. సాయంత్రం తిరిగొస్తున్న ఆమె నెత్తి మీద పుల్లల మోపుందట. ఒళ్ళో చంటోడున్నాడంట.

ఎప్పుడూ కొండల్లో అడివి లోపల తిరిగే చిరతపులొకటి ఈ మధ్య బయటకూడా తిరుగుతా దొరికిన మనిషిని దొరికినట్టుగా కొరికి నమిలి మింగేస్తుందంట. నిజానికది సాధు జంతువంట. దానిది ఆకలి గాదంట, పగ. ఈమధ్య తను కన్న రెండు పిల్లల్నీ ఎవడో పట్టుకెళ్ళిపోయేడు. ఏం జేసేడో ఏంటో. వాత్సల్యం మనిషిలోనూ

29

మృగంలోనూ ఒకటే గదా! తన పిల్లల కోసం వెతుకుతా అవి దొరక్కపోయేసరికి దొరికిన మనిషిని దొరికినట్టుగా చంపి నమిలేస్తుంది.

దిగువలో కాశీపట్నంలో వుండే హరిబొందు అనే కొండవాడికి ఆరుగురు భార్యలంట. చిత్రమేంటంటే వాళ్ళంతా ఒక తల్లికి పుట్టినోళ్ళే. ఇలా ఆ అడవుల్లో, లోయల్లో జరిగినవి చెపుతా వుంది. 'బాబుగారూ బాబుగారూ' అంటా అతని కూడా తిరుగుతా అతనికి అన్ని విధాలా సాయం చేస్తుంది. అతను హార్మోనియం మీద పాడే పాటలు హాయిగా వింటుంది. అతని ఆలోచనల్ని పంచుకుంటుంది. కీకారణ్యం మధ్యలో అతన్ది ఒంటరి జీవితం అన్న విషయం మర్చిపోయేలా చేస్తుంది.

*

సుభాష్‌కి జ్వరమొచ్చింది మామూలు జ్వరం కాదు. ఎన్ని దుప్పట్లు కప్పినా ఆగడం లేదు చలి. గజగజా వణికిపోతున్నాడు. తలనొప్పి అంటూ తల పట్టేసుకుని మెలి తిరిగిపోతున్నాడు. ఇంకో పక్క వాంతులవుతున్నాయి. అతని పరిస్థితి చూసిన స్టేషన్లో స్టాఫంతా కంగారు పడిపోయి అరకు ఫోన్ చేస్తే కంట్రోలర్ పర్మిషన్‌తో వచ్చిన డాక్టరు మలేరియా అని తేల్చి, గుప్పెడు మాత్రలలిచ్చి వాటిలో క్లోరోక్విన్ రెండు పూటలా రెండేసి మాత్రలు వెయ్యమన్నాడు. పేరాసిటమాల్ మూడు పూటలా మూడు మాత్రలు చొప్పున వెయ్యమన్నాడు. నుదుటి మీద చల్లటిగుడ్డ పెట్టమన్నాడు. ఇంతలో మబ్బులు బాగా మూసుకుపోతూ గాలులు విపరీతంగా వీయడంతో తైడ నించొస్తున్న పి.డబ్ల్యు.డి. గారి మోటార్ ట్రాలీ ఎక్కి అరకెళ్ళిపోయాడు.

తుఫానంట. మామూలు తుఫానుకాదు, పెనుతుఫాను. స్టేషన్‌కి ఫర్లాంగు దూరంలోవున్న ట్రాక్ కింద లైనుని కోరేస్తుంది కొండవాగు. వీస్తున్న పెనుగాలులకి బ్రిటీషర్స్ కాలంనాటి టేకు చెట్లూ వూడలేసిన మామిడి చెట్లూ నేల కూలుతున్నాయి. ట్రాక్షన్ స్తంభాలు పడిపోతున్నాయి. సిగ్నల్ బాక్సులు కొట్టుకుపోతున్నాయి. ఎప్పుడూ తెల్లటి బండరాళ్ళ మధ్య సనసన్నగా ప్రవహించే గోస్తనీ నది బాగా నిండిపోయి ఉధృతంగా ప్రవహిస్తుందిప్పుడు. వర్షం తెరిప్పడం లేదెక్కడా. రైళ్ళ రాకపోకలెప్పుడో ఆగిపోడంతో ఈ చిమిడిపల్లి స్టేషన్లో జనానికి బయటి ప్రపంచంతో సంబంధాలు తెగిపోయాయి. ఈ తుఫానుకి ఎవళ్ళ అవస్థల్లో వాళ్ళుండటంతో సుభాష్ నెవరూ పట్టించుకోడం లేదు.

అతని మంచం దగ్గరే కనిపెట్టుకునున్న భాగ్యవతి ఆ డాక్టరు చెప్పినట్టు మాత్రలేస్తుంది. ఆరారా నుదుటిమీద గుడ్డ మారుస్తుంది. జ్వరం ఇలా తగ్గినట్టే తగ్గి మళ్ళీ తీవ్రరూపం దాలుస్తుంది. ఇక రాత్రనకా పగలనకా ఒకటే వర్షం, ఒకటే గాలి. రెండ్రోజులైనా తగ్గలేదు తుఫాను. నీరసంగా కళ్ళు తెరిచాడు సుభాష్.

డాక్టరు చెప్పిన ప్రకారం అతనికి బ్రెడ్డు పెట్టాలి, పాలు ఇవ్వాలి. కొండ దిగి ఏడు కిలోమీటర్లు అడివిలో నడిస్తే వచ్చే కాశీపట్నంలో తప్ప ఇక్కడ దొరకవు పాలు.

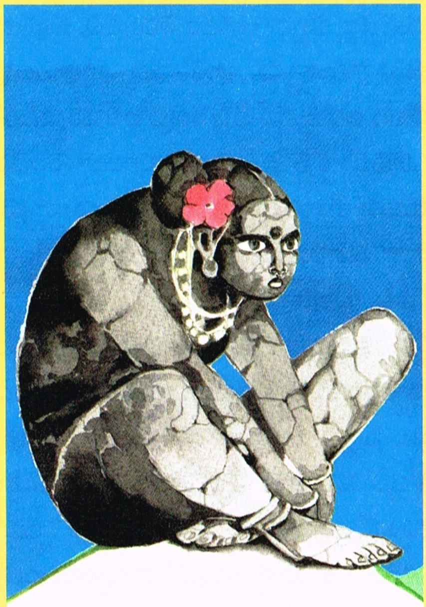

"ఏం చేద్దాం?"అంది గుమ్మం దగ్గర కూర్చున్న బొజ్జన్నతో.

"ఈ తుఫానులో నేను దిగలేనా కొండ, కీళ్ళ నొప్పులు" అన్నాడు బొజ్జన్న.

"అయితే బాబుగార్ని కనిపెట్టుకు నుండు" అని బొజ్జన్న ఎంత వద్దన్నా వినకండా చెంబు తీసుకుని బయల్దేరింది.

ఇలా పదడుగులేసిందో లేదో చేతిలో గొడుగెగిరిపోయింది. క్షణాల్లో తడిసి ముద్దయిపోయిన భాగ్యవతి వూపేస్తున్న ఆ గాలులకి పడతా లేస్తా జారతా ఆ కొండ మీంచి కిందకి దొర్లుకుంటా నానా అవస్థలూ పడతా కాశీ పట్నం వెళ్ళింది.

వెతగ్గా వెతగ్గా ఓడియ్య అనే వాడింట్లో రెండు పాలిచ్చే మేకలున్నాయి. నాకిప్పుడు సారా తెచ్చిస్తే తప్ప పాలు పితకలేనని గుడిశలో మూల పడుకున్నాడు వాడు. వాడ్ని బతిమాలి బామాలి కూడా తెచ్చుకున్న ఆ చెంబుడు పాలు పితికించుకుని తిరిగి స్టేషన్లో కొచ్చేసరికి మధ్యాహ్నాం దాటేసింది.

"నీ కోసమే చూస్తున్నాను, అలా చూడు మీ బాబు గారేం జేసేడో" అంటా గుడ్డతో ముక్కు మూసుకు నిలబడ్డాడు బొజ్జన్న.

సుభాష్‌కు మలమూత్రాలు బట్టల్లోనే అయిపోయినియ్యి.

అతని వంటి మీద బట్టలన్నీ తీసేసి ఒళ్ళంతా శుభ్రం చేసి వేడినీటి గుడ్డతో శిరస్సు నించి సిరిపాదం దాకా తుడిచి మళ్ళీ పక్కేసి వేడి వేడి పాలు తాగించి పడుకోబెట్టింది.

31

పన్నెండు గంటలకోసారి పెరిగిపోతున్న జ్వరం నూటనాలుగు డిగ్రీల దాకా వచ్చేస్తుంది. ఏమాత్రం కంగారు పడకండా టాబ్లెట్లేస్తూ రాత్రనక పగలనక కష్టపడ్తున్న భాగ్యవతి శ్రమ ఫలించింది. సుభాష్ జ్వరం తగ్గింది. తుఫాను కూడా తగ్గింది. మళ్ళీ రైళ్ళు నడుస్తున్నాయి.

కానీ,

ఇన్ని అష్టకష్టాలూ పడ్డ భాగ్యవతికి మలేరియా దాంట్లోంచి కామెర్లు కూడా వచ్చి మంచాన పడిపోయింది.

కొన్నాళ్ళకి కోలుకుని స్టేషన్‌కొచ్చి చూసిన ఆమెకి సుభాష్ కనపడలేదు.

"బాబుగారెక్కడా" అని అడిగితే వాళ్ళవాళ్ళొచ్చి తీసుకెళ్లారంట. భాగ్యవతి అడిగితే వచ్చేస్తానని చెప్పండని రైలెక్కాడంట సుభాష్.

జ్వరం తగ్గి ప్లాట్‌ఫారం మీదకొచ్చిన భాగ్యవతి అప్పుడే ఆగిన కిరండోలు పాసింజరంతా వెతికింది. రాలేదు సుభాష్.

ప్లాట్‌ఫారం మీద కూర్చుని రెప్పార్పకండా సుభాష్ కోసం చూడ్డం మొదలెట్టేసరికి, అది గమనించిన వూరి జనం "ఇదివరకైతే దరిశనమ్మతల్లి పూనబోయే ముందే రెప్పార్పకండా చూసేది భాగ్యవతి. ఇప్పుడు రెప్ప ముయ్యడం మానేసిందంటే అమ్మోరు శాశ్వితంగా భాగ్యవతిని ఆవహించేసిందన్నమాట" అని గుగ్గిలం పొగేసి పూజలూ ప్రార్థనలూ మొదలెట్టారా ప్లాట్‌ఫారమ్మీదే.

ఎవరేం చేస్తున్నా పట్టించుకోని భాగ్యవతి చూపులు ప్లాట్‌ఫారమ్మీద ఆ రైలు రాబోయే వైపే. ఆమె ధ్యాసంతా ఇక దిగబోయే తన బాబుగారయిన ఆ సుభాష్ మీదే.

చాలా ఏళ్ళు గడిచిపోయాయి.

చిమిడిపల్లి ప్లాట్‌ఫారం చివర గుడి కట్టేశారు. ఆ గుడిలో భాగ్యవతి ఆగబోయే రైల్లో దిగబోయే తన బాబుగారి కోసం ఎదురు చూస్తానే వుందింకా.

స్వాతి సపరివారపత్రిక
23 ఫిబ్రవరి 2007